

Phần 5

Chương 21

Anh biết đó cũng chỉ là những suy nghĩ trong anh mà thôi. em không cần phải nghĩ ngợi đến chúng. Kelvin quay lại nói hết những cảm nghĩ của mình trong suốt thời gian qua. Anh nói rồi nhanh chóng quay bước đi. Nhưng anh cũng chỉ bước được hai bước chân thì...

Có một vòng tay đã giữ những bước chân anh. Nó khiến anh phải dừng chân lại. Anh không thể bước được nữa. là cô... cô đã chạy lại ôm anh vào lòng. Hai tay cô như siết anh chặt hơn. Mặc dù đứng quay lưng lại với cô nhưng anh có thể thấy được vòng tay của cô ấm áp chặt chẽ như thế nào.

- Tại sao anh lại không nói những lời này sớm hơn. Anh có biết là em yêu anh không. Nếu như không yêu anh thì em đã không nghĩ ra cái trò giả vờ quen nhau đó. Tất cả cũng chỉ vì em muốn ở cạnh anh mà thôi. em yêu anh. Hãy ở bên cạnh em được không. Cô nói khẽ với anh nhưng hai tay cô vẫn cố giữ lấy anh.

Lần này thì anh nghe rõ từng lời của cô. Rồi anh quay lại ôm cô vào lòng.

- Anh sẽ không đi đâu cả. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Đem lại hạnh phúc cho em. Anh khẽ thầm thì vào tai cô.

Hai người cùng khóc. Có lẽ là những giọt nước mắt hạnh phúc. Họ không khỏi vui mừng.

Và... như có một thứ gì đó để chứng minh cho tình cảm của họ. Là cái hành động gì đó ghi dấu lại một mối quan hệ mới của họ... một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng không kém phần lãng mạn... nó đều xuất phát từ hai người...

- Con chào bác... Kelvin nói khi thấy một người phụ nữ từ trong bước ra.

- Hoàng Nam, con về từ khi nào vậy. Mọi người ở dưới này hay nhắc đến con lắm đó. Người phụ nữ đó vui mừng ôm lấy anh. Bà không khỏi vui mừng.

- Dạ. Con cũng mới về thôi. bác khỏe không. Anh hỏi.

- Ủ bác vẫn khỏe. Mà cô gái này là... nói rồi người phụ nữ đó chuyển ánh mắt sang nhìn Minh Thư.

- Dạ... cháu chào Bác. Minh Thư lễ phép cúi chào bà.

- Đây là Minh Thư. Bạn gái của cháu ạ. Anh như rất hãnh diện nói với người phụ nữ đó.

- Mới đó mà giờ con đã có bồ rồi. Nhanh thật. Mà con kìm ở đâu mà có được cô gái xinh đẹp như thế này. Người phụ nữ đó có vẻ rất hài lòng về cô.

Anh không trả lời mà chỉ nở nụ cười đáp lại bà.

- Thôi hai đứa đi rửa mặt cho mát rồi vô bác dọn cơm cho.

Nghe bác nói vậy. Anh nhanh chóng dẫn cô ra sau nhà rửa mặt.

- Đi thôi. Anh nói rồi kéo lấy tay cô đi. Giờ thì cả hai không còn ngưng ngừng khi nắm lấy tay nhau nữa.

Cô nhẹ nhàng cầm lấy cái gáo rồi múc nước lên rửa mặt. Nhưng lần đầu tiên trong đời cô mới thấy cái gáo nên cô vẫn còn vụng về với cái gáo. Thấy vậy anh cầm lấy cái gáo của cô rồi múc nước. Anh từ từ đưa tay mình lên lau khuôn mặt của cô. Nhìn cô lúc này giống như một đứa con nít không biết làm gì cả.

- Sao em lớn rồi mà còn không biết tự rửa mặt vậy. Anh nói để châm chọc cô.

- Tại em có biết cái gáo đó cầm như thế nào đâu. Nên em mới múc nước không được. Thế mà lúc này anh nói là anh sẽ ở cạnh em quan tâm chăm sóc em mà giờ anh còn nói vậy à. Cô cũng không vừa cãi lại anh.

- Chứ em thấy anh đang làm gì đây. Không phải là đang rửa mặt cho em à.

Nghe anh nói vậy cô khẽ mỉm cười. Thật sự thì cô đang cảm thấy rất hạnh phúc. Hạnh phúc vì được anh quan tâm chăm sóc cho. Hạnh phúc vì có anh ở bên...

- Nay... mấy tháng rồi em chưa rửa mặt. Mà sao anh rửa toàn là đất không vậy. Anh cố ý mỉa mai cô.

- Exx...không biết em hay anh mấy tháng rồi chưa rửa đó. Anh ở dơ thì có. Mặt em không rửa mà ai cũng khen đẹp à. Anh bị hồ to rồi.

Anh cũng không muốn lôi co với cô nữa. nên chỉ mỉm cười cho qua.

- Thôi vô ăn cơm đi. Anh nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

- Chị dễ thương phải ăn nhiều vào đó. Cậu nhóc nói với Minh Thu.

- Thế nhóc không sợ chị ăn nhiều rồi ăn hết đồ ăn nhà nhóc à. Minh Thu nói lại cậu bé.

- Chị dễ thương mà ăn hết thì có người mua lại chứ lo gì. Cậu bé đáp lại đây khó hiểu.

- Ai mà tốt mua lại dùm chị vậy. Cô như khó hiểu hỏi lại cậu bé.

- Thì gấu của chị đó.... anh Nam chứ ai nữa, cậu nói khiến cho mọi người không khỏi cười.

- Phải không anh Nam. Lúc này cậu mới quay qua hỏi Kelvin.

- Ủ, nếu chị ấy ăn hết anh sẽ mua lại cho. Kelvin nói nhưng lại cười nhìn sang cô.

- Chị thấy chưa. Anh Nam cũng nói rồi đó. Vậy nên chị cứ ăn thoải mái đi. Đã có anh ấy lo rồi. Ăn nhiều vào nhé chị dễ thương.

- Ủ... chị sẽ ăn cho anh ấy sạch túi. Mà em gọi chị là Thư được rồi. Không cần gọi là chị dễ thương đâu. Minh Thư cười nhìn cậu bé.

- Thôi em thích gọi là chị dễ thương hơn. Cậu bé tinh nghịch nói lại.

- Thôi con ăn cơm đi. Để anh chị ăn. Người phụ nữ đó nói với cậu bé.

- Minh Thư cháu ăn nhiều vào nhé. Bà ta bắt đầu quay qua quan tâm cô.

- Đồ ăn ở đây không giống như trên thành phố nên các cháu nhớ ăn nhiều vào nhé.

- Dạ... ngon lắm ạ. Minh Thư mỉm cười nhìn bà ấy.

Tại nhà nội Kelvin

- Minh Thư. Lại ăn ổi đi. Anh mới hái đó. Kelvin từ ngoài cửa bung vào một rổ ổi.

- Anh hái à. Nghe vậy cô nhanh chóng ngồi dậy.

- Sao em cứ hay nghi ngờ anh thế nhỉ. Người yêu em mà sao em cứ hoài nghi thế. Anh bắt đầu lấy cô.

- Thôi mà em chỉ giận anh thôi mà. Em làm gì có nghi ngờ anh. Sao anh nhanh giận em thế. Thôi mà..thấy anh có vẻ giận thuyệt nên cô nhanh chóng sang dỗ anh.

- Nói vậy còn nghe được. Chỉ cần nghe cô nói vậy anh cũng xua tan được cái giận trong mình.

Năm giờ chiều.

- Thôi bác ở lại mạnh khỏe. Cháu phải lên lại Sài Gòn. Kelvin ôm người phụ nữ đó rồi chào tạm biệt.

- Ủ. Cháu đi cẩn thận nhé. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Khi nào rãnh nhớ về lại đây chơi.

- Chị dễ thương đi mạnh khỏe nhé. Khi nào rãnh thì nhớ xuống thăm em nhé. Mà nhớ phải mua quà cho em đây nhé. Cậu nhóc nhanh miệng nói với Minh Thư.

- Ủ. Nhất định rồi. Lần sau chị xún lại chị sẽ mua thật nhiều đồ cho nhóc. Chị chưa. Minh Thư mỉm cười rồi xoa đầu cậu nhóc.

Hai người cùng bước vào xe trong những cái vẫy tay chào tạm biệt của hai mẹ con cậu nhóc. Chiếc xe lại lăn bánh trở về Sài Gòn.

TẠI NHÀ KHO NƠI NHÃ KỲ ĐANG BỊ NHÓT Ở ĐÓ.

Thuốc mê cũng đã hết tác dụng nên cô cũng dưng mở mắt ra. Nhưng sức khỏe cô lại yếu ớt vô cùng. Trong bụng không có một thứ gì kèm theo cả ngày bị mê mệt với thuốc mê. Khiến người cô như chẳng còn một chút sức lực nào

nữa, đầu cô như choáng váng. Dường như thuốc mê vẫn còn trong cô. Nó vẫn chưa nguôi.

- Đây là đâu. Cô bắt đầu nhìn mọi thứ xung quanh mình. Toàn là một mảng màu đen. Không có một chút ánh sáng loe loe nào trong đây. Cái viễn cảnh này khiến cho một đứa con gái yếu đuối như cô cảm thấy sợ.

Bắt đầu nghĩ về quá khứ của mình. Lúc trước khi Nhật Minh đã rời bỏ cô đi về nơi đó. Cô như bàng hoàng trước cái tin đó. Cô không thể chấp nhận sự thật. Nên mỗi đêm cô đều núp trong bóng tối để khóc một mình. Nói đúng hơn là cô đang trốn tránh mọi việc. Cô không có đủ dũng khí nghị lực để chấp nhận và đối diện với mọi chuyện đang xảy ra với cô. Khoảng thời gian đó đối với cô không khác gì địa ngục. Phải vất vả lắm cô mới thoát ra khỏi cái bóng đó để sống trong ánh sáng nhưng giờ thì giông như nó đã tìm lại trong cô. Nước mắt cô cứ thay phiên nhau rơi xuống hai gò má. Giờ thì cảm giác sợ hãi bắt đầu trong cô. Cô cố tìm cách ra khỏi đây để thoát khỏi cái bóng tối đó nhưng với sức lực của cô thì cô phải bắt lực hoàn toàn. Cô ngồi vào một góc tường thu mình lại. Những mảng ký ức về người đó lại hiện lên trong cô. Nó hiện ngày một rõ nét hơn khiến đầu cô như đau buốt. Cô cố ôm lấy đầu mình để ngăn cản lại những cơn đau đó. Cô như muốn siết chặt nó lại để cơn đau đó sẽ không đến.

- A... á... không thể như vậy được. Cô bắt đầu chiến tranh với lý trí của mình. Như có ý nghĩ gì đó thôi thúc trong cô. Nó khiến cô như nhận ra mọi chuyện đang xảy ra. Cô cố hết sức để đứng dậy và tìm cánh cửa. Cô mò trong bóng tối từ chỗ này sang chỗ khác. Cúi cùng thì cô cũng chạm được vào cánh cửa phòng kho.

- Có ai không. Cứu tôi với. Cô đập cửa rồi cố dùng sức lực còn lại của mình để kêu lớn lên. Hy vọng rằng sẽ có ai đến cứu mình. Nhưng đó cũng chỉ là hy vọng trong cô. Đáp lại tiếng kêu như rít cả cổ họng cô vẫn chỉ là sự im lặng. Không một tiếng động nào từ bên ngoài.

Cô đã cố gắng kêu lên bằng hết sức lực còn lại của mình nhưng không có một ai đến giúp cô. Nó như làm tắt hết mọi hy vọng trong cô. Sức cô cũng yếu dần. Cô bắt đầu khụy xún sàn. Mi cô dần khép lại. Lúc này sức cô đã cạn kiệt cô như chìm trong một mê... nhưng cũng chính lúc này đây hình ảnh của người đó lại hiện lên trong cô... cô hy vọng rằng người đó sẽ cứu mình... vì mỗi lúc cô gặp nguy hiểm hay bất cứ lý do gì thì anh cũng đều đến bên bảo vệ quan tâm chăm sóc cô. Hơn lúc này đây cô rất cần vòng tay, sự chở che, yêu thương của anh. Và cũng chỉ có anh mới cho cô được những thứ đó. Người đó không phải là Nhật Minh mà là...

- Thiên Bảo... làm ơn đến cứu em với. Cô khẽ gọi tên anh trong cơn mê của mình.

Chiếc xe của Thiên Bảo nhanh chóng được đỗ vào bãi xe thì anh lao như điên lên khu căn hộ. Anh chạy thật nhanh. Hy vọng lúc đó anh sẽ gặp được hình ảnh thân quen của cô.

Anh khẽ gõ cửa khi đã đứng trước cánh cửa.

Một tiếng gõ rồi đến nhiều tiếng gõ. Anh luôn hy vọng rằng sau mỗi tiếng gõ đó sẽ cô sẽ bước ra mở cửa cho cô. Nhưng cũng chỉ là sự im lặng mà thôi. lần này thì anh không khỏi lo lắng. Cảm giác mất mát sợ hãi lại dâng trào trong anh.

- Đi đâu mà giờ còn chưa về. Anh khẽ nói rồi đi qua đi lại trước cánh cửa phòng cô.

Như nhớ ra điều gì đó anh lấy điện thoại ra gọi cho cô. Nhưng đáp lại sự trông chờ, lo lắng của anh cũng chỉ là tiếng của bài nhạc chờ ở đầu dây bên kia. Nó như làm anh cảm thấy lo lắng hơn.

Anh lại bấm nút điện thoại để bắt đầu cuộc gọi nhưng không phải là gọi cho cô nữa. là Minh Thư .

- Em nghe đây anh.

- Cho anh số điện thoại của một ai lớp em đi. Anh nhanh chóng nói.

- Để làm gì vậy anh. Minh Thư có vẻ thắc mắc về chuyện này.

- Anh muốn hỏi về tin tức của Nhã Kỳ.

- Nhã Kỳ mất tích à. Minh Thư như hét lên trong điện thoại.

- Ừ... có lẽ vậy. Cả ngày nay anh đã không thấy bóng dáng cô ấy rồi. Em nhanh đưa số điện thoại của bạn em cho anh đi.

- Em nhắn tin qua cho. Có gì anh nhớ thông báo cho em nhé.

- Cho anh hỏi có phải số điện thoại của Ngọc Hân học 10A1 trường QUỐC TỘC không. Anh gọi theo số điện thoại mà Minh Thư đã nhắn tin qua cho mình.

- Vâng ạ. Em là Ngọc Hân đây. Mà anh là ai vậy. Gọi em có chi không. Tiếng của một người con gái bên kia vang lên.

- Anh là Thiên Bảo. Em cho anh hỏi chút chuyện được không. Anh nhanh chóng đi vào việc chính.

Nghe được hai tiếng Thiên Bảo đưa con gái đó mắt như sáng lên. Cũng đúng thôi đưa con gái nào mà khi nghe đến cái tên Thiên bảo đó lại không nhảy cẫng lên vì vui sướng.

- Anh hỏi gì vậy. Nếu như em biết thì em sẽ trả lời. Cô gái đó lễ phép nói.

- Sáng nay em có biết Nhã Kỳ đi đâu không.

- Em chỉ biết là lúc ra chơi cô ấy đi ra ngoài cùng Bảo Quyên rồi không thấy cô ấy vào lớp học lại. Cô gái đó nhớ lại mọi chuyện lúc sáng rồi kể lại cho Thiên bảo nghe.

- Thế lúc đi cô ấy có mang theo gì không.

- Không...cô ấy chỉ đi không thôi. hình như cặp sách của cô ấy vẫn còn ở trường.

Chỉ nghe Ngọc Hân nói vậy thôi anh đã nhanh chóng cúp máy rồi chạy như bay đến trường.

Anh lái xe với một vận tốc rất kinh hoàng. Gần như là xảy ra án mạng nếu như anh không phải là một tay đua có kỹ thuật.

- Nhã Kim cậu đến trường đi. Anh nhanh chóng gọi cho Nhã Kim.

Chiếc xe cũng đã nhanh chóng dừng lại trước cổng trường QUÍ TỘC. Anh vội mở cửa xe rồi phóng nhanh vào trong. Theo lời của anh tất cả các đèn trong trường phải bật lên. Các bảo vệ đã nhanh chóng bật hết 100% bóng đèn điện trong trường. Camera hệ thống an ninh trong trường đều bật hết lên quay lại tất cả mọi cảnh.

Anh chạy thật nhanh vào phòng học của lớp 10A1. Và dừng chân lại trước bàn học của cô. Hiện ra trước mắt anh là chiếc cặp sách của cô vẫn còn nguyên trên ghế. Với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng của mình thì anh cũng nhanh chóng nhận ra mọi việc và cố gắng tìm cách xử lý. Anh chạy ra sân sau trường. Tiếng gọi của anh vang lên từng góc ngách. Nơi đâu anh đã từng chạy qua đều được anh xướng lên tên của người con gái đó.

- Nhã Kỳ... em có ở đây không. Nhã Kỳ... mau lên tiếng đi. Anh gọi tên cô thật to. Nhưng giương như không có một chút âm thanh nào vang lên để đáp lại anh cả. Anh gọi đến rất cả cô nhưng cũng không có tiếng nói của ai đáp lại cái tiếng kêu thất thanh của anh. Dường như hy vọng trong anh bắt đầu bị dập tắt. anh như tuyệt vọng thay cho cái gọi là hy vọng

Lấy điện thoại ra anh nhanh chóng gọi cho một người nào đó.

- Mau lục tung cái thành phố này. Bằng mọi cách phải tìm ra Lê Khánh Nhã Kỳ cho tôi. Anh nói mà như quát lên trong điện thoại.

- Vâng thưa thiếu gia. Tiếng một người đàn ông cung kính đáp lại anh.

Anh như đã không còn hy vọng nào về cô nữa. Anh bắt đầu quay lưng bước đi thì...

- C... ứ... u... e... m... v... ó... i... tiếng kêu đó tuy không rõ lời nhưng nó lại giữ chân anh ở lại. Anh không thể bước khi nghe được nó.

Anh bắt đầu tiến lại nhà kho nơi đã phát ra những âm thanh đó.

Tuy cách xa nhau giữa cánh cửa nhưng anh cũng có thể cảm nhận rằng có một thứ vô cùng quan trọng đối với anh đang ở bên trong.

Anh bắt đầu cảm nhận nó rõ hơn và tiếng nói yếu ớt ở bên trong của ai đó anh cũng nghe rõ hơn.

- Nhã Kỳ, là em phải không. Nếu như là em thì em hãy lên tiếng cho anh biết được không. Như có gì đó nói với anh người đó chính là cô.

Tuy sức lực cô đã cạn kiệt nhưng cô có thể nghe rõ từng lời mà anh nói. Cô cố nói để cho anh nghe. Nhưng cũng chỉ là những giọng nói hết sức yếu ớt của cô mà thôi.

- T... h... i... ê... n... B... ả... o... cô như cố gắng nói từng chữ để tạo thành tên anh. Như để anh biết rằng cô đang ở bên trong.

Chỉ nghe có vậy thôi thì anh cũng biết người đó chính là cô. Anh nhanh chóng dùng hết sức lực của mình để mở cánh cửa nhà kho. Cánh cửa nhanh chóng đã bị anh đập vào trong. Anh lao nhanh vào trong tìm kiếm cô thì hiện ra trước mặt anh giờ đây là hình ảnh một người con gái đang ngồi thu mình lại ở một góc tường. Anh nhẹ nhàng bước từng bước chân của mình đến bên cô. Nước mắt của anh cũng rơi khi anh thấy cô như vậy.

- Không sao đâu. Đã có anh ở bên cạnh em rồi. Anh an ủi cô rồi ôm cô vào lòng.

Tiếng khóc nức nở của cô bắt đầu vang lên. Giờ đây cô đã cảm nhận được cái sự ấm áp. Sự che chở bảo vệ của anh. Được anh ôm trọn vào lòng cô như cảm thấy an tâm hơn phần nào. Cảm giác bất ổn lo sợ cũng đã không còn trong cô nữa thay vào đó à cảm giác an toàn khi có anh ở bên.

- Anh xin lỗi. Là anh không tốt. Do anh không bảo vệ được cho em nên em mới ra nông nổi như thế này. Anh nói rồi ôm cô chặt hơn. Như sợ cô sẽ mãi rời xa anh.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô ra ngoài. Anh cẩn thận trong từng cử chỉ của mình như anh sợ cô sẽ bị tổn thương.

- Nhã Kỳ... em bị sao vậy. Nhã Kim chạy tới khi thấy Thiên Bảo bế Nhã Kỳ ra.

- Cô ấy hoảng quá nên mới bị như vậy. Cậu giúp mình lo mọi chuyện ở đây nhé. Nhã Kỳ cứ để cho mình lo. Thiên bảo nói như làm Nhã Kim an tâm hơn.

- Cậu yên tâm mình sẽ lo mọi chuyện ở đây.

Nghe Nhã Kim nói vậy anh nhanh chóng ôm Nhã Kỳ rồi bước đi.

- Sao Nhã Kỳ lại bị nhốt trong trường. Nhã Kim bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện.

- Người đâu. Cô gọi lớn.

- Dạ thưa tiểu thư. Tiếng của hai người đàn ông lịch lãm bước ra cuối đầu chờ lệnh.

- Hai người mau xem lại camera của ngày hôm nay cho tôi. Cô nói. Nhu nghi ngờ được gì đó cô nhanh chóng ra lệnh.

- Vâng thưa tiểu thư. Hai người đàn ông nhanh chóng tuân lệnh rồi vội đi làm theo.

Khu căn hộ.

Thiên Bảo sau khi đã chở Nhã Kỳ về khu căn hộ anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Từng động tác của anh rất nhẹ nhàng như anh sợ rằng cô sẽ bị tổn thương một lần nữa. anh như nâng niêu cô hết mức.

- Em không sao chứ Nhã Kỳ. Anh quan tâm hỏi han cô.

- Em vẫn ổn... tuy sức khỏe cô vẫn còn yếu nhưng cô cố gắng nói bằng một cái giọng khỏe nhất như để anh yên tâm mà không lo lắng cho cô nữa.

Nói rồi anh nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh rồi lấy ra một cái khăn ướt chườm cho cô. Anh cẩn thận lau lấy khuôn mặt của cô. Nhìn cô như vậy anh càng cảm thấy có lỗi với cô nhiều hơn.

“Anh xin lỗi, là anh không tốt nên em mới bị như vậy”.

Nhưng những dòng suy nghĩ của anh cũng nhanh chóng bị cắt đứt khi.

- Nhã Kỳ mình về rồi... Minh Thư ở ngoài hơn hờ chạy vào.

- Anh... nhưng đập vào mắt Minh Thư là hình ảnh Nhã Kỳ đang nằm trên giường còn Thiên Bảo đang ngồi bên cạnh cô ngắm lấy gương mặt đầy bị thương của cô.

- Xảy ra chuyện gì vậy anh... sao Nhã Kỳ lại nằm đó. Minh Thư vội chạy lại bên giường.

- Cô ấy chỉ bị ngất thôi, mà em đi đâu cùng Kelvin từ sáng giờ mới về vậy. Anh bắt đầu truy hỏi Minh Thư.

- Em chỉ đi chơi thôi, mà sao lại bị ngất vậy. Cô hỏi tiếp.

- Sáng mai Nhã Kỳ tỉnh lại rồi em hỏi cô ấy. Giờ em ở đây chăm sóc cô ấy. Anh đi đây có chút việc. Như nhớ ra được điều gì đó anh nhanh chóng giao việc cho Minh Thư rồi bỏ đi.

- Thừa tiểu thư theo hệ thống camera cho thấy thì khoảng lắp đặt camera ở dãy hành lang của phòng học 11A1 bị bôi đen từ snags tới giờ nên không thể thấy được gì. Tiếng của một người vệ sĩ đi đến thông báo cho Nhã Kim biết.

- Bị bôi đen à. Là ai chơi những trò này. Nhã Kim vội suy đoán...

- Là Tăng Bảo Quyên. Tiếng của Thiên Bảo từ ngoài bước vào.

- Sao cậu biết... Nhã Kim thắc mắc khi nghe Thiên Bảo nhắc đến cái tên đó.

- Có người đã thấy cô ta giờ ra chơi đi cùng Nhã Kỳ. Và ở trong trường này chỉ có mình cô ta dám làm những chuyện này. Và người có thù oán với Nhã Kỳ cũng chỉ có cô ta mà thôi. Không ai khác chính là Tăng Bảo Quyên. Anh giải thích cho Nhã Kim hiểu.

- Lại là cô ta à. Nhã Kim bắt đầu âm mưu gì đó.

- Bây giờ cậu định tính sao. Thiên bảo quay qua hỏi Nhã Kim.

- Mình sẽ khiến cô ta phải trả giá gấp vạn lần so với những việc cô ta đã gây ra cho Nhã Kỳ. Nhã Kim bắt đầu tức giận.

- Đê xem Nhã Kỳ ý kiến của Nhã Kỳ đã. Nếu như cô ấy không muốn chúng ta làm to chuyện lên thì chúng ta sẽ tính tiếp. Thiên Bảo vẫn rất tôn trọng ý kiến của Nhã Kỳ.

- Ủ..cậu cứ xem như chưa biết gì về chuyện này. Mình sẽ hỏi ý kiến của nó. Nhã Kim.

Trời bắt đầu sáng. Nhã Kỳ cũng đã tỉnh dậy. Như thường ngày cô cũng chuẩn bị mọi thứ trước khi đi học.

- Nhã Kỳ cậu khỏe chưa mà đi học vậy?. Minh Thư mới mở mắt ra thì đã thấy cô đang soi mình trong gương.

- Mình ổn rồi. Không sao đâu. Mà hôm qua hai người đi đâu vậy. Nhã Kỳ hỏi sang Minh Thư.

- Ủ. Hôm qua mình đi về quê nội của Kelvin. Mà sao anh Bảo nói cậu bị xỉu vậy. Minh Thư giờ mới nhớ đến chuyện lúc tối.

- Tất cả là do Tăng Bảo Quyên. Cô ta đã nhốt mình trong nhà kho. Khiến mình như sống dở chết dở. Nếu như không có anh Bảo thì mình đã chết rồi. Cô kể lại chuyện cho Minh Thư nghe.

- Lại là cô ta à. Minh Thư như bắt đầu cơn giận dữ trong mình.

- Mình sẽ khiến cô ta phải trả giá về việc mình đã làm cho mình ngày hôm qua. Cái giá mà cô ta phải trả phải đắt hơn gấp vạn lần nó. Nhã Kỳ như đã âm mưu mọi kế hoạch trả thù trong mình.

- Có gì mình sẽ giúp cậu. Minh Thư có vẻ rất thích thú về chuyện này vì bản thân cô cũng rất ghét chuyện này. Bởi vì cái tát ngày hôm qua cô sẽ nhớ ãi và sẽ không bao giờ quên được.

- Ủ... thôi mình đi học đây. Cậu ở nhà lát đi sau nhé. Nói rồi Nhã Kỳ bước ra ngoài và đi học như chưa xảy ra chuyện gì.

Đập vào mắt cô vẫn là hình ảnh của Thiên Bảo. Anh đã đứng dựa vào tường và đang đứng đối diện với cô.

- Anh dậy sớm thế. Cô mỉm cười nhìn anh nói.

- Cúng giống như em thôi. nói rồi hai người cùng mỉm cười rồi bước đi.

- Em khỏe chưa mà đi học vậy. Anh hỏi lại cô.

- Em khỏe rồi. Cảm ơn anh vì tối qua đã đến... nói tới đó thì cô bỗng dừng lại không thể nói nữa.

Nhưng như vậy cũng đủ để cho anh và cô hiểu.

- Ủ, không có gì đâu. Anh mỉm cười nói với cô.

Vậy là hai người cùng nhau bước đi trên con đường rất đỗi quen thuộc để đến trường. Đôi khi có những tiếng im lặng nhưng giường như họ vẫn cần những khoảng im lặng như thế này để hai bên có thể hiểu nhau hơn và có thể suy nghĩ lại mọi chuyện của nhau.

Sân trường QUÍ TỘC hôm nay vẫn nhộn nhịp như mọi ngày và giường như nó có phần nhộn nhịp hơn khi một chiếc ô tô đang đi đến và chuẩn bị dừng lại.

Trên xe có hai bóng người rất đỗi thân quen lại đang bước xuống xe. Không ai khác chính là Kelvin và Minh Thư.

Cả bọn cùng trở mắt nhìn hai người. Phần ghen tỵ phần ngưỡng mộ. Rất nhiều ánh mắt đan xen lẫn nhau. Giường như hôm nay như có điều gì khác thường hơn mọi ngày. Gia Huy có lẽ đã nhận ra được điều đó khi nãy giờ anh quan sát thấy có rất nhiều lời vô tiếng vào của đám học sinh.

- Hôm qua hai đứa đi đâu mà cả ngày mới về vậy. Thiên Bảo hỏi Kelvin khi thấy anh và Minh Thư cùng nhau bước đến.

- Chỉ là đi chơi thôi. Kelvin như trả lời cho qua chuyện.

- Đi chơi là ri đây à. Thiên Bảo nói rồi cầm chiếc I- PHONE 5 giơ ra trước mặt Kelvin và Minh Thư. Trên nề chiếc điện thoại là toàn bộ những tấm hình của hai người chụp hôm qua.

Cả Kelvin và Minh Thư sau khi thấy được những tấm hình đó. Họ không hện mà cùng nhìn nhau đỏ mặt không nói nên lời. Cảm giác ngượng ngùng bắt đầu ngập tràn trong họ.

Toàn bộ những hình hôm qua hai người chụp ở shop và cộng thêm những tấm hình hai người kiss nhau đều được tung lên confession. Đây cũng chỉ là sự trùng hợp khi có một học sinh trong trường mua đồ trên mạng và tình cờ thấy được hình ảnh của hai người đang quảng cáo đồ cho shop quần áo.

Điều đó càng làm cho hai người ngượng hơn.

- Có cần phải kiss nhau tình cảm như vậy lun không. Nhã Kim như làm hai người ngượng hơn.

- Thì ra nãy giờ đây là chủ đề cho đám học sinh trong trường bàn luận. Gia Huy giờ mới hiểu được nguyên nhân khi nãy giờ có rất nhiều ánh mắt xăm soi họ.

- Xem này... nhiều người like với comment nữa này. Ngó bộ hai đứa dạo này rất nổi trên confession. Anh mày có một sự ganh tị đó. Gia Huy cầm I- PAD xem những tấm hình. anh như đang thêm dầu vào lửa.

- Cũng thường thôi. Kelvin nói tình quơ. Nói rồi anh nhanh chóng choàng tay qua vai cô như để chứng minh về câu nói lúc nãy.

- Thôi mình vào học đi anh. Để lại không gian cho mọi người. Chúng ta không chím chỗ nữa. Minh Thư cũng không kém. Cô như nhõng nhẽo anh.

- Ủ. Đi thôi em. Kelvin nói rồi nháy mắt nhìn mọi người.

- Ôi hai cái đứa này... có tình cảm thì cũng về nhà mà làm chứ đừng có làm ở nơi công cộng như thế này nghe chưa. Gia Huy nói với theo hai người.

Kelvin hay Minh Thư đều không trả lời lại. Họ vẫn choàng tay nhau bước đi. Còn Kelvin anh chỉ dơ tay lên vẫy lại rồi tiếp tục đi.

Nhìn thấy Kelvin và Minh Thư hạnh phúc như vậy ai cũng mừng cho họ. Hai người đi để lại cho những người còn lại những nụ cười không ngớt trên môi. Họ cười vì vui cho hạnh phúc của Kelvin và Minh Thư. Nhưng họ cười cũng để xoa dịu hạnh phúc cho bản thân của chính họ.

- Nhã Kỳ chị muốn gặp em một lát. Nhã Kim vội nói khi cả bốn người đang bước vào lớp.

Nói rồi Nhã Kỳ đi cùng Nhã Kim. Hai người cùng vô trong văn phòng. Còn Thiên Bảo và Gia Huy thì vẫn bước đi. Bởi cả hai cũng đã hiểu hết mọi chuyện.

- Có chuyện gì vậy chị. Nhã Kỳ hỏi Nhã Kim khi hai người đang ở trong phòng hội trường.

- Có phải Bảo Quyên là người đã nhốt em ở trong phòng kho.

- Đúng vậy. Là cô ta. Cô ta đã làm mọi chuyện. Nhã Kỳ ánh mắt căm phẫn nói với Nhã Kim khi cô nhắc đến cái tên Bảo Quyên.

- Em có cần chị giúp em không. Nhã Kim quay sang hỏi ý kiến của em mình.

- Không cần đâu chị. Chị cứ xem như không có chuyện gì. Mọi chuyện còn lại em sẽ lo. Em sẽ khiến cô ta phải trả giá vì những chuyện cô ta đã gây ra cho em. Lần này cô có vẻ rất căm giận.

- Thôi được rồi. Chị sẽ tôn trọng ý kiến của em. Nhưng nếu như có chuyện gì xảy ra em phải nói với chị.

- Em biết rồi. Mà chuyện tối qua sao Thiên Bảo lại biết em bị nhốt ở trường. Giờ Nhã Kỳ mới thắc mắc chuyện tối qua.

Nhã Kim giải thích cho cô nghe. Từng việc không thú gì cả. Ngồi nghe chị mình kể lại mọi chuyện cô như cảm thấy có lỗi với anh hơn vì lần nào cô cũng làm anh lo lắng.

“Tại sao em chỉ toàn gây ra rắc rối cho anh vậy. Sao lúc nào anh cũng dõi theo từng bước chân của em. Em không đáng để anh làm như vậy đâu” cô thầm nghĩ khi nghe chị mình kể lại mọi chuyện tối qua.

- Tôi tưởng cô chết rồi chứ. Xem ra cô cũng may mắn ghê nhỉ. Bảo Quyên buông lời khi thấy Nhã Kỳ đang bước vào lớp.

- Sao mà chết sớm thế được. Tôi phải sống để mà trả lại cho bạn những thứ đó chứ. Gấp vụn lần. cô nói không quên kèm theo một ánh mắt liếc Bảo Quyên rất sắc. Ánh mắt đó như khiến Bảo Quyên có phần hơi run sợ khi đối diện với nó.

- Ok. Tôi sẽ đợi. Bảo Quyên đành đá đáp lại.

- Nhưng mà tôi sẽ không chơi cái trò hèn hạ đánh lén sau lưng người khác như bạn. Chơi vậy không ai phục đâu. Nhã Kỳ buông một câu khiến Bảo Quyên như cứng họng.

Thấy Bảo Quyên có phần im lặng Nhã Kỳ được lúc lần tới.

- Sao vậy tôi nói đúng quá à. Nói rồi Nhã Kỳ không quên tặng kèm cho cô ta một cái liếc mắt rồi bước vào lớp trong con mắt hậm hực không nói nên lời của Bảo Quyên.

“Mới chỉ là bước đầu thôi. sẽ còn rất nhiều điều bất ngờ mà tôi muốn dành tặng cho cô. Cô cứ chờ xem. Hy vọng là cô vẫn có đủ dũng cảm để có thể chơi tới cùng với tôi” Nhã kỳ thầm nghĩ rồi bước vào chỗ ngồi.

Tiết đầu tiên là của bà cô nổi tiếng là bà la sát ở trường.

Bà bước vào không ai bảo ai nhanh chóng bước vào chỗ ngồi. Giường như học sinh ai cũng dành cho bà một khoảng sợ của riêng họ. Vì bà này vốn nghiêm, bà ta không sợ ai dù là con cháu của tập đoàn nổi tiếng nào. Tất cả đều công bằng. Nhưng có một điều bà không thể cưỡng lại đó là độ đẹp trai của nam sinh trường này. Thấy trai đẹp là mắt bà như sáng lên.

- Tăng Bảo Quyên lên kiểm tra bài cũ. Tiếng bà nghiêm nghị nói khi đã giở quyển sổ ra. Giường như nghe được cái tên không phải của mình ai cũng vui nhưng chủ nhân của cái tên này như đang run bắn lên.

- Tăng Bảo Quyên. Bà ta nhắc lại cái tên đó lần hai.

Ở dưới lớp Bảo Quyên đang bước lên. Bề ngoài nhìn cô như đang rất run. Có lẽch từng bước chân lên bục giảng với cái vẻ run sợ đó.....

- Á... Bảo Quyên bị một thứ gì đó ngán chân nên cô đã té. Và vì do cô mang đôi giày cao gót cao một phân nên đôi giày đã lật và cô nhanh chóng ngã. Cô kêu lên vì cái sự đau đớn đó. Tưởng rằng sẽ nhận được rất nhiều sự đồng cảm của mọi người trong lớp nên cô cố kêu to hơn nữa. làm như cú vấp ngã lúc này rất đau. Nhưng trái lại với suy nghĩ của cô. Trong lớp không một ai đến bên đỡ cô dậy hay là quan tâm cô. Điều đó càng làm cô tức hơn.

- Sao còn không léch lên đây kiểm tra bài cũ nữa, bộ cô muốn tôi đem xe đến rước cô lên bảng dò bài à. Tiếng của bà giáo viên ở trên nói xuống.

- Thưa cô chân em bị đau. Bảo Quyên vẫn ngồi đó ôm lấy chân mình.

- Cô đừng có làm cái điệu bộ giả vờ đó với tôi. cũng đừng có nghĩ là cô bịa ra cái vụ đau chân là tôi không kiểm tra bài cũ cô. Dù cô có bị gãy chân thì tôi cũng phải kiểm tra cô. Cô nhanh lên đây. Bà giáo viên nói trúng ngay tim đen cô.

- Bà... Bảo Quyên hậm hực nói không nên lời.

Nhưng dường như trong đầu đen tối của cô lại nghĩ ra chuyện gì đó.

Cô bắt đầu để lộ đôi chân thon dài của mình. Như thể rằng cô đang muốn khoe chân mình với đám con trai. Nhất là với Kelvin vì giờ cô đang ngồi gần bàn anh.

- Kelvin cậu có thể đỡ mình dậy được không. Bảo Quyên nói bằng một giọng ngọt ngào nhất có thể.

Kelvin nghe cô nói vậy trên khóe môi anh khẽ mỉm cười. Ánh mắt anh đảo mắt sang nhìn Minh Thư. Và Minh Thư ánh mắt hình viên đạn nhìn anh. Nhưng anh nhanh chóng chuyển ánh mắt mình sang nhìn Bảo Quyên. Anh cười làm Bảo Quyên cứ nghĩ là anh sẽ cuối xuống đỡ anh dậy.

- Mình cũng muốn đỡ cậu dậy lắm nhưng mà hình như là cậu đâu có bị té đâu mà cần mình đỡ dậy. Cậu vẫn còn khỏe lắm mà. Thôi thì cậu tự đứng dậy nghe. Kelvin nói mỉa cô.

Câu nói và thái độ của Kelvin khiến cho đám học sinh trong lớp phát cười. Điều đó càng làm cho Bảo Quyên đã tức nay càng thêm tức.

- Sao em còn ở đó mà nhảm hả. Có mau bước lên đây không. Tiếng bà cô như la lên.

Nghe tiếng bà la sát vang lên khiến Bảo Quyên không còn chần chừ nữa. vì cô cũng chưa có điên mà đi chọc bã ra. Cô cố giả vờ như chân mình đau thuyệt. Cô như lê những bước chân rất vất vả lên bâng.

- Đọc cho tôi qui lực của ánh sáng. Bà giáo viên nhanh chóng đặt câu hỏi.

Nhưng đáp lại câu hỏi đó là sự im lặng của Bảo Quyên. Cô như không nói được một từ nào. Mà nếu có cũng chỉ là những tiếng ập a ập úng của cô.

- Cô lại không thuộc bài nữa à.

Thấy Bảo Quyên im lặng nhưng với cái thái độ không xem ai ra gì như Bảo Quyên càng làm bà giáo viên đó như tức hơn.

- Cô có biết đây là lần thứ bao nhiêu cô không học bài rồi không. Cô ngó đi. Cái sổ điểm của tôi đã không còn chỗ khi những con 0 của cô rồi đây. Cô đừng nghĩ cô vào trường này học do thế lực của gia đình cô thì cô có thể không học mà tỏ ra thái độ đó với tôi. Tôi nói cho cô biết nếu như sau này cô quản lý công ty của mình với cái đầu trống như rỗng đó thì có ngày cô ra đường làm ăn xin đó. Nếu như cô không muốn học thì cô nghỉ đi. Những chỗ ngồi của mình cho người học. Còn cô xem lại bản thân của mình đi. Đi học không lo đi học. Ăn diện cho lắm vào mà trong đầu không có một chữ. Đã vậy thì cô muốn đẹp để làm gì. Mà cái đẹp của cô là cái đẹp nhân tạo thì có ma nào muốn xơ vơ. Khi nào mà cô đẹp tự nhiên thì còn nói được. Đi học thì không lo học. Cứ đi đơm trai trong trường này. Tôi khuyên cô nếu như muốn đơm trai thì khi nào cô có được cái mặt như Nhã Kim thì hãy đem ra mà đơm. Chứ cô dùng cái mặt đó của

cô chỉ làm cho người ta cười vào mặt cô mà thôi. cái mặt cô tôi thấy dày rồi không cần phải trặc thêm một lớp phấn nữa đâu. Mà không...nói một lớp thfic ó về lời cho cô quá. Mặt cô tôi nói 10 lớp cũng không dư đâu. Còn môi thì tô đỏ chót. Tóc tai thì nhộm đỏ. Nói thật là tôi thấy cô khoác bộ đồng phục của trường QUÍ TỘC vào cô làm ô ướ cái trường danh giá này quá. Cô nên thay ra thì hơn. Bản thân mình thì không được cái gì mà cứ thích thể hiện. Bà giáo viên nói Bảo Quyên một lèo. Còn Bảo Quyên thì tức mà nói không nên lời. Bởi trong trường này đâu ai dám đụng tới bà. Tới nhà Thiên Bảo cũng không nói gì về bà. Bởi nhờ bà mà đám học sinh ăn chơi trong trường ngoan đi.

Ở phía dưới đám học sinh trong lớp được một phen cười nghiêng cười ngã. Nhất là có một người đã nở nụ cười nơi khóe môi. Một nụ cười hài lòng. Nhưng chỉ là nụ cười nửa miệng. Không ai khác chính là Nhã Kỳ. Xem ra cái gạt chân lúc nãy của cô rất linh nghiệm.

Chương 22

Đã yêu em rồi. Anh biết đó cũng chỉ là những suy nghĩ trong anh mà thôi. em không cần phải nghĩ ngợi đến chúng. Kelvin quay lại nói hết những cảm nghĩ của mình trong suốt thời gian qua. Anh nói rồi nhanh chóng quay bước đi. Nhưng anh cũng chỉ bước được hai bước chân thì.

Có một vòng tay đã giữ những bước chân anh. Nó khiến anh phải dừng chân lại. Anh không thể bước được nữa. Là cô, cô đã chạy lại ôm anh vào lòng. Hai tay cô như siết anh chặt hơn. Mặc dù đứng quay lưng lại với cô nhưng anh có thể thấy được vòng tay của cô ấm áp chặt chẽ như thế nào.

- Tại sao anh lại không nói những lời này sớm hơn. Anh có biết là em yêu anh không. Nếu như không yêu anh thì em đã không nghĩ ra cái trò giả vờ quen nhau đó. Tất cả cũng chỉ vì em muốn ở cạnh anh mà thôi. em yêu anh. Hãy ở bên cạnh em được không. Cô nói khẽ với anh nhưng hai tay cô vẫn cố giữ lấy anh.

Lần này thì anh nghe rõ từng lời của cô. Rồi anh quay lại ôm cô vào lòng.

- Anh sẽ không đi đâu cả. Anh sẽ lun ở bên cạnh em. Đem lại hạnh phúc cho em. Anh khẽ thầm thì vào tai cô.

Hai người cùng khóc. Có lẽ là những giọt nước mắt hạnh phúc. Họ không khỏi vui mừng.

Và... như có một thứ gì đó để chứng minh cho tình cảm của họ. Là cái hành động gì đó ghi dấu lại một mối quan hệ mới của họ...một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng không kém phần lãng mạn... nó đều xuất phát từ hai người....

- Con chào bác.... Kelvin nói khi thấy một người phụ nữ từ trong bước ra.

- Hoàng Nam... con về từ khi nào vậy. Mọi người ở dưới này hay nhắc đến con lắm đó. Người phụ nữ đó vui mừng ôm lấy anh. Bà không khỏi vui mừng.

- Dạ. Con cũng mới về thôi. bác khỏe không. Anh hỏi.

- Ừ bác vẫn khỏe. Mà cô gái này là... nói rồi người phụ nữ đó chuyển ánh mắt sang nhìn Minh Thư.

- Dạ... cháu chào Bác. Minh Thư lễ phép cuối chào bà.

- Đây là Minh Thư. Bạn gái của cháu ạ. Anh như rất hãnh diện nói với người phụ nữ đó.

- Mới đó mà giờ con đã có bồ rồi. Nhanh thật. Mà con kìm ở đâu mà có được cô gái xinh đẹp như thế này. Người phụ nữ đó có vẻ rất hài lòng về cô.

Anh không trả lời mà chỉ nở nụ cười đáp lại bà.

- Thôi hai đứa đi rửa mặt cho mát rồi vô bác dọn cơm cho.

Nghe bác nói vậy. Anh nhanh chóng dẫn cô ra sau nhà rửa mặt.

- Đi thôi. anh nói rồi kéo lấy tay cô đi. Giờ thì cả hai không còn ngỡ ngàng khi nắm lấy tay nhau nữa.

Cô nhẹ nhàng cầm lấy cái gáo rồi múc nước lên rửa mặt. Nhưng lần đầu tiên trong đời cô mới thấy cái gáo nên cô vẫn còn vụng về với cái gáo. Thấy vậy anh cầm lấy cái gáo của cô rồi múc nước. Anh từ từ đưa tay mình lên lau khuôn mặt của cô. Nhìn cô lúc này giống như một đứa con nít không biết làm gì cả.

- Sao em lớn rồi mà còn không biết tự rửa mặt vậy. Anh nói để châm chọc cô.

- Tại em có biết cái gáo đó cầm như thế nào đâu. Nên em mới múc nước không được. Thế mà lúc này anh nói là anh sẽ ở cạnh em quan tâm chăm sóc em mà giờ anh còn nói vậy à. Cô cũng không vừa cãi lại anh.

- Chứ em thấy anh đang làm gì đây. Không phải là đang rửa mặt cho em à.

Nghe anh nói vậy cô khẽ mỉm cười. Thật sự thì cô đang cảm thấy rất hạnh phúc. Hạnh phúc vì được anh quan tâm chăm sóc cho. Hạnh phúc vì có anh ở bên.

- Nay, mấy tháng rồi em chưa rửa mặt. Mà sao anh rửa toàn là đất không vậy. Anh cố ý mỉa mai cô.

- Exx... không biết em hay anh mấy tháng rồi chưa rửa đó. Anh ở dơ thì có. Mặt em không rửa mà ai cũng khen đẹp à. Anh bị hổ to (nhảm) rồi.

Anh cũng không muốn lòi co với cô nữa. nên chỉ mỉm cười cho qua.

- Thôi vô ăn cơm đi. Anh nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

- Chị dễ thương phải ăn nhieu vào đó. Cậu nhóc nói với Minh Thư.

- Thế nhóc không sợ chị ăn nhiều rồi ăn hết đồ ăn nhà nhóc à. Minh Thư nói lại cậu bé.

- Chị dễ thương mà ăn hết thì có người mua lại chứ lo gì. Cậu bé đáp lại đầy khó hiểu.

- Ai mà tốt mua lại dùm chị vậy. Cô như khó hiểu hỏi lại cậu bé.

- Thì gấu của chị đó... anh Nam chứ ai nữa. cậu nói khiến cho mọi người không khỏi cười.

- Phải không anh Nam. Lúc này cậu mới quay qua hỏi Kelvin.

- Ừ, nếu chị ấy ăn hết, anh sẽ mua lại cho. Kelvin nói nhưng lại cười nhìn sang cô.

- Chị thấy chưa. Anh Nam cũng nói rồi đó. Vậy nên chị cứ ăn thoải mái đi. Đã có anh ấy lo rồi. Ăn nhiều vào nhé chị dễ thương.

- Ừ, chị sẽ ăn cho anh ấy sạch túi. Mà em gọi chị là Thư được rồi. Không cần gọi là chị dễ thương đâu. Minh Thư cười nhìn cậu bé.

- Thôi em thích gọi là chị dễ thương hơn. Cậu bé tinh nghịch nói lại.

- Thôi con ăn cơm đi. Để anh chị ăn. Người phụ nữ đó nói với cậu bé.

- Minh Thư cháu ăn nhiều vào nhé. Bà ta bắt đầu quay qua quan tâm cô.

- Đồ ăn ở đây không giống như trên thành phố nên các cháu nhớ ăn nhiều vào nhé.

- Dạ...ngon lắm ạ. Minh Thư mỉm cười nhìn bà ấy.

.....

Tại nhà nội Kelvin

- Minh Thư. Lại ăn ổi đi. Anh mới hái đó. Kelvin từ ngoài cửa bung vào một rổ ổi.

- Anh hái à. Nghe vậy cô nhanh chóng ngồi dậy.

- Sao em cứ hay nghi ngờ anh thế nhỉ. Người yêu em mà sao em cứ hoài nghi thế. Anh bắt đầu lấy cô.

- Thôi mà em chỉ giỡn anh thôi mà. Em làm gì có nghi ngờ anh. Sao anh nhanh giận em thế. Thôi mà..thấy anh có vẻ giận thuyệt nên cô nhanh chóng sang giỡn anh.

- Nói vậy còn nghe được. Chỉ cần nghe cô nói vậy anh cũng xua tan được cái giận trong mình.

.....

5h chiều.

- Thôi bác ở lại mạnh khỏe. Cháu phải lên lại Sài Gòn. Kelvin ôm người phụ nữ đó rồi chào tạm biệt.

- Ủ. Cháu đi cẩn thận nhé. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Khi nào rảnh nhớ về lại đây chơi.

- Chị dễ thương đi mạnh khỏe nhé. Khi nào rảnh thì nhớ xuống thăm em nhé. Mà nhớ phải mua quà cho em đây nhé. Cậu nhóc nhanh miệng nói với Minh Thư.

- Ủ. Nhất định rồi. Lần sau chị xún lại chị sẽ mua thật nhiều đồ cho nhóc. Chịu chưa. Minh Thư mỉm cười rồi xoa đầu cậu nhóc.

Hai người cùng bước vào xe trong những cái vẫy tay chào tạm biệt của hai mẹ con cậu nhóc. Chiếc xe lại lăn bánh trở về Sài Gòn.

TẠI NHÀ KHO NƠI NHÃ KỲ ĐANG BỊ NHỐT Ở ĐÓ.

Thuốc mê cũng đã hết tác dụng nên cô cũng dưng mở mắt ra. Nhưng sức khỏe cô lại yếu ớt vô cùng. Trong bụng không có một thứ gì kèm theo cả ngày bị mê mết với thuốc mê. Khiến người cô như chẳng còn một chút sức lực nào nữa. Đầu cô như choáng váng. Giường như thuốc mê vẫn còn trong cô. Nó vẫn chưa nguôi.

- Đây là đâu. Cô bắt đầu nhìn mọi thứ xung quanh mình. Toàn là một mảng màu đen. Không có một chút ánh sáng loe loe nào trong đây. Cái viễn cảnh này khiến cho một đứa con gái yếu đuối như cô cảm thấy sợ.

Bắt đầu nghĩ về quá khứ của mình. Lúc trước khi Nhật Minh đã rời bỏ cô đi về nơi đó. Cô như bàng hoàng trước cái tin đó. Cô không thể chấp nhận sự thật. Nên mỗi đêm cô đều núp trong bóng tối để khóc một mình. Nói đúng hơn là cô đang trốn tránh mọi việc. Cô không có đủ dũng khí nghị lực để chấp nhận và đối diện với mọi chuyện đang xảy ra với cô. Khoảng thời gian đó đối với cô không khác gì địa ngục. Phải vất vả lắm cô mới thoát ra khỏi cái bóng đó để sống trong ánh sáng nhưng giờ thì giường như nó đã tìm lại trong cô. Nước mắt cô cứ thay phiên nhau rơi xuống hai gò má. Giờ thì cảm giác sợ hãi bắt đầu trong cô. Cố cố tìm cách ra khỏi đây để thoát khỏi cái bóng tối đó nhưng với sức lực của cô thì cô phải bắt lực hoàn toàn. Cô ngồi vào một góc tường thu mình lại. Những mảng ký ức về người đó lại hiện lên trong cô. Nó hiện ngày một rõ nét hơn khiến đầu cô như đau buốt. Cô cố ôm lấy đầu mình để ngăn cản lại những cơn đau đó. Cô như muốn siết chặt nó lại để cơn đau đó sẽ không đến.

- Á..á..không thể như vậy được. Cô bắt đầu chiến tranh với lý trí của mình. Như có ý nghĩ gì đó thôi thúc trong cô. Nó khiến cô như nhận ra mọi chuyện đang xảy ra. Cô cố hết sức để đứng dậy và tìm cánh cửa. Cô mò trong bóng tối từ chỗ này sang chỗ khác. Cúi cùng thì cô cũng chạm được vào cánh cửa phòng kho.

- Có ai không. Cứu tôi với. Cô đập cửa rồi cố dùng sức lực còn lại của mình để kêu lớn lên. Hy vọng rằng sẽ có ai đến cứu mình. Nhưng đó cũng chỉ là hy

vọng trong cô. Đáp lại tiếng kêu như rít cả cổ họng cô vẫn chỉ là sự im lặng. Không một tiếng động nào từ bên ngoài.

Cô đã cố gắng kêu lên bằng hết sức lực còn lại của mình nhưng không có một ai đến giúp cô. Nó như làm tắt hết mọi hy vọng trong cô. Sức cô cũng yếu dần. Cô bắt đầu khụy xún sàn. Mi cô dần khép lại. Lúc này sức cô đã cạn kiệt cô như chìm trong một mê mải...nhưng cũng chính lúc này đây hình ảnh của người đó lại hiện lên trong cô....cô hy vọng rằng người đó sẽ cứu mình..vì mỗi lúc cô gặp nguy hiểm hay bất cứ lý do gì thì anh cũng đều đến bên bảo vệ quan tâm chăm sóc cô. Hơn lúc này đây cô rất cần vòng tay, sự chở che, yêu thương của anh. Và cũng chỉ có anh mới cho cô được những thứ đó. Người đó không phải là Nhật Minh mà là.....

- Thiên Bảo..làm ơn đến cứu em với. Cô khẽ gọi tên anh trong cơn mê của mình.

Chiếc xe của Thiên Bảo nhanh chóng được đỗ vào bãi xe thì anh lao như điên lên khu căn hộ. Anh chạy thật nhanh..hy vọng lúc đó anh sẽ gặp được hình ảnh thân quen của cô.

Anh khẽ gõ cửa khi đã đứng trước cánh cửa.

Một tiếng gõ rồi đến nhiều tiếng gõ. Anh luôn hy vọng rằng sau mỗi tiếng gõ đó sẽ có ai sẽ bước ra mở cửa cho cô. Nhưng cũng chỉ là sự im lặng mà thôi. lần này thì anh không khỏi lo lắng. Cảm giác mất mát sợ hãi lại dâng trào trong anh.

- Đi đâu mà giờ còn chưa về. Anh khẽ nói rồi đi qua đi lại trước cánh cửa phòng cô.

Như nhớ ra điều gì đó anh lấy điện thoại ra gọi cho cô. Nhưng đáp lại sự trông chờ, lo lắng của anh cũng chỉ là tiếng của bài nhạc chờ ở đầu dây bên kia. Nó như làm anh cảm thấy lo lắng hơn.

Anh lại bấm nút điện thoại để bắt đầu cuộc gọi nhưng không phải là gọi cho cô nữa. là Minh Thư .

- Em nghe đây anh.
- Cho anh ư SỐ ĐIỆN THOẠI của 1 ai lớp em đi. Anh nhanh chóng nói.
- Để làm gì vậy anh. Minh Thư có vẻ thắc mắc về chuyện này.
- Anh muốn hỏi về tin tức của Nhã Kỳ.
- Nhã Kỳ mất tích à. Minh Thư như hét lên trong điện thoại.
- Ừ... có lẽ vậy. Cả ngày nay anh đã không thấy bóng dáng cô ấy rồi. Em nhanh đưa SỐ ĐIỆN THOẠI của bạn em cho anh đi.
- Em nhắn tin qua cho. Có gì anh nhớ thông báo cho em nhé.
- Cho anh hỏi có phải SỐ ĐIỆN THOẠI của Ngọc Hân học 10A1 trường QUÍ TỘC không. Anh gọi theo SỐ ĐIỆN THOẠI mà Minh Thư đã nt qua cho mình.

- Vâng ạ. Em là Ngọc Hân đây. Mà anh là ai vậy. Gọi em có chi không. Tiếng của một người con gái bên kia vang lên.

- Anh là Thiên Bảo. Em cho anh hỏi chút chuyện được không. Anh nhanh chóng đi vào việc chính.

Nghe được hai tiếng Thiên Bảo đưa con gái đó mắt như sáng lên. Cũng đúng thôi đưa con gái nào mà khi nghe đến cái tên Thiên bảo đó lại không nhảy cẫng lên vì vui sướng.

- Anh hỏi gì vậy. Nếu như em biết thì em sẽ trả lời. Cô gái đó lễ phép nói.

- Sáng nay em có biết Nhã Kỳ đi đâu không.

- Em chỉ biết là lúc ra chơi cô ấy đi ra ngoài cùng Bảo Quyên rồi không thấy cô ấy vào lớp học lại. Cô gái đó nhớ lại mọi chuyện lúc sáng rồi kể lại cho Thiên bảo nghe.

- Thế lúc đi cô ấy có mang theo gì không.

- Không... cô ấy chỉ đi không thôi. hình như cặp sách của cô ấy vẫn còn ở trường.

Chỉ nghe Ngọc Hân nói vậy thôi anh đã nhanh chóng cúp máy rồi chạy như bay đến trường.

Anh lái xe với một vận tốc rất kinh hoàng. Gần như là xảy ra án mạng nếu như anh không phải là một tay đua có kỹ thuật.

- Nhã Kim cậu đến trường đi. Anh nhanh chóng gọi cho Nhã Kim.

Chiếc xe cũng đã nhanh chóng dừng lại trước cổng trường QUÍ TỘC. Anh vội mở cửa xe rồi phóng nhanh vào trong. Theo lời của anh tất cả các đèn trong trường phải bật lên. Các bảo vệ đã nhanh chóng bật hết 100% bóng đèn điện trong trường. Camera hệ thống an ninh trong trường đều bật hết lên quay lại tất cả mọi cảnh.

Anh chạy thật nhanh vào phòng học của lớp 10A1. Và dừng chân lại trước bàn học của cô. Hiện ra trước mắt anh là chiếc cặp sách của cô vẫn còn nguyên trên ghế. Với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng của mình thì anh cũn nhanh chóng nhận ra mọi việc và cố gắng tìm cách xử lý. Anh chạy ra sân sau trường. Tiếng gọi của anh vang lên từng góc ngách. Nơi đâu anh đã từng chạy qua đều được anh xướng lên tên của người con gái đó..

- Nhã Kỳ... em có ở đây không. Nhã Kỳ.. mau lên tiếng đi. Anh gọi tên cô thật to. Nhưng giờng như không có một chút âm thanh nào vang lên để đáp lại anh cả. Anh gọi đến rất cả cô nhưng cũng không có tiếng nói của ai đáp lại cái tiếng kêu thất thanh của anh. Giờng như hy vọng trong anh bắt đầu bị dập tắt. anh như tuyệt vọng thay cho cái gọi là hy vọng

Lấy điện thoại ra anh nhanh chóng gọi cho một người nào đó.

- Mau lục tung cái thành phố này. Bằng mọi cách phải tìm ra Lê Khánh Nhã Kỳ cho tôi. Anh nói mà như quát lên trong điện thoại.

- Vâng thưa thiếu gia. Tiếng một người đàn ông cung kính đáp lại anh.

Anh như đã không còn hy vọng nào về cô nữa. anh bắt đầu quay lưng bước đi thì.....

- C...ừ... u... e...m...v... ở... i... tiếng kêu đó tuy không rõ lời nhưng nó lại giữ chân anh ở lại. Anh không thể bước khi nghe được nó.

Anh bắt đầu tiến lại nhà kho nơi đã phát ra những âm thanh đó.

Tuy cách xa nhau giữa cánh cửa nhưng anh cũng có thể cảm nhận rằng có một thứ vô cùng quan trọng đối với anh đng ở bên trong.

Anh bắt đầu cảm nhận nó rõ hơn và tiếng nói yếu ớt ở bên trong của ai đó anh cũng nghe rõ hơn.

- Nhã Kỳ, là em phải không. Nếu như là em thì em hãy lên tiếng cho anh biết được không. Như có gì đó nói với anh người đó chính là cô.

Tuy sức lực cô đã cạn kiệt nhưng cô có thể nghe rõ từng lời mà anh nói. Cô cố nói để cho anh nghe. Nhưng cũng chỉ là những giọng nói hết sức íu ớt của cô mà thôi.

- T.... h... i... ê... n.... B... ả... o... cô như cố gắng nói từng chữ để tạo thành tên anh. Như để anh biết rằng cô đang ở bên trong.

Chỉ nghe có vậy thôi thì anh cũng biết người đó chính là cô. Anh nhanh chóng dùng hết sức lực của mình để mở cánh cửa nhà kho. Cánh cửa nhanh chóng đã bị anh đập vào trong. Anh lao nhanh vào trong tìm kiếm cô thì hiện ra trước mặt anh giờ đây là hình ảnh một người con gái đang ngồi thu mình lại ở một góc tường. Anh nhẹ nhàng bước từng bước chân của mình đến bên cô. Nước mắt của anh cũng rơi khi anh thấy cô như vậy.

- Không sao đâu. Đã có anh ở bên cạnh em rồi. Anh an ủi cô rồi ôm cô vào lòng.

Tiếng khóc nức nở của cô bắt đầu vang lên. Giờ đây cô đã cảm nhận được cái sự ấm áp. Sự che chở bảo vệ của anh. Được anh ôm trọn vào lòng cô như cảm thấy an tâm hơn phần nào. Cảm giác bất ổn lo sợ cũng đã không còn trong cô nữa thay vào đó à cảm giác an toàn khi có anh ở bên.

- Anh xin lỗi. Là anh không tốt. Do anh không bảo vệ được cho em nên em mới ra nông nổi như thế này. Anh nói rồi ôm cô chặt hơn. Như sợ cô sẽ mãi rời xa anh.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô ra ngoài. Anh cẩn thận trong từng cử chỉ của mình như anh sợ cô sẽ bị tổn thương.

- Nhã Kỳ... em bị sao vậy. Nhã Kim chạy tới khi thấy Thiên Bảo bế Nhã Kỳ ra.

- Cô ấy hoảng quá nên mới bị như vậy. Cậu giúp mình lo mọi chuyện ở đây nhé. Nhã Kỳ cứ để cho mình lo. Thiên bảo nói như làm Nhã Kim an tâm hơn.

- Cậu yên tâm mình sẽ lo mọi chuyện ở đây.

Nghe Nhã Kim nói vậy anh nhanh chóng ôm Nhã Kỳ rồi bước đi.

- Sao Nhã Kỳ lại bị nhốt trong trường. Nhã Kim bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện.

- Người đâu. Cô gọi lớn.

- Dạ thưa tiểu thư. Tiếng của hai người đàn ông lịch lãm bước ra cuối đầu chờ lệnh.

- Hai người mau xem lại camera của ngày hôm nay cho tôi. Cô nói. Nhu nghi ngờ được gì đó cô nhanh chóng ra lệnh.

- Vâng thưa tiểu thư. Hai người đàn ông nhanh chóng tuân lệnh rồi vội đi làm theo.

Khu căn hộ

Thiên Bảo sau khi đã chở Nhã Kỳ về khu căn hộ anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Từng động tác của anh rất nhẹ nhàng như anh sợ rằng cô sẽ bị tổn thương một lần nữa. anh như nâng niu cô hết mức.

- Em không sao chứ Nhã Kỳ. Anh quan tâm hỏi han cô.

- Em vẫn ổn... tuy sức khỏe cô vẫn còn yếu nhưng cô cố gắng nói bằng một cái giọng khỏe nhất như để anh yên tâm mà không lo lắng cho cô nữa.

Nói rồi anh nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh rồi lấy ra một cái khăn ướt chườm cho cô. Anh cẩn thận lau lấy khuôn mặt của cô. Nhìn cô như vậy anh càng cảm thấy có lỗi với cô nhiều hơn.

“Anh xin lỗi, là anh không tốt nên em mới bị như vậy”

Nhưng những dòng suy nghĩ của anh cũng nhanh chóng bị cắt đứt khi.

- Nhã Kỳ mình về rồi... Minh Thư ở ngoài hơn hờ chạy vào.

- Anh..nhưng đập vào mắt Minh Thư là hình ảnh Nhã Kỳ đang nằm trên giường còn Thiên bảo đang ngồi bên cạnh cô ngắm lấy gương mặt đầy bi thương của cô.

- Xảy ra chuyện gì vậy anh, sao Nhã Kỳ lại nằm đó. Minh Thư vội chạy lại bên giường.

- Cô ấy chỉ bị ngất thôi. mà em đi đâu cùng Kelvin từ sáng giờ mới về vậy. Anh bắt đầu truy hỏi Minh Thư.

- Em chỉ đi chơi thôi. mà sao lại bị ngất vậy. Cô hỏi tiếp.

- Sáng mai Nhã Kỳ tỉnh lại rồi em hỏi cô ấy. Giờ em ở đây chăm sóc cô ấy. Anh đi đây có chút việc. Như nhớ ra được điều gì đó anh nhanh chóng giao việc cho Minh Thư rồi bỏ đi.

- Thừa tiêu thư theo hệ thống camera cho thấy thì khoảng lắp đặt camera ở dãy hành lang của phòng học 11A1 bị bôi đen từ snags tới giờ nên không thể thấy được gì. Tiếng của một người vệ sĩ đi đến thông báo cho Nhã Kim biết.

- Bị bôi đen à. Là ai chơi những trò này. Nhã Kim vội suy đoán...

- Là Tăng Bảo Quyên. Tiếng của Thiên bảo từ ngoài bước vào.

- Sao cậu biết, Nhã Kim thắc mắc khi nghe Thiên Bảo nhắc đến cái tên đó.

- Có người đã thấy cô ta giờ ra chơi đi cùng Nhã Kỳ. Và ở trong trường này chỉ có mình cô ta dám làm những chuyện này. và người có thù oán với Nhã Kỳ cũng chỉ có cô ta mà thôi. Không ai khác chính là Tăng Bảo Quyên. Anh giải thích cho Nhã Kim hiểu.

- Lại là cô ta à. Nhã Kim bắt đầu âm mưu gì đó.

- Bây giờ cậu định tính sao. Thiên bảo quay qua hỏi Nhã Kim.

- Mình sẽ khiến cô ta phải trả giá gấp vạn lần so với những việc cô ta đã gây ra cho Nhã Kỳ. Nhã Kim bắt đầu tức giận.

- Đê xem Nhã Kỳ ý kiến của Nhã Kỳ đã. Nếu như cô ấy không muốn chúng ta làm to chuyện lên thì chúng ta sẽ tính tiếp. Thiên Bảo vẫn rất tôn trọng ý kiến của Nhã Kỳ.

- Ừ..cậu cứ xem như chưa biết gì về chuyện này. Mình sẽ hỏi ý kiến của nó. Nhã Kim

Trời bắt đầu sáng. Nhã Kỳ cũng đã tỉnh dậy. Như thường ngày cô cũng chuẩn bị mọi thứ trước khi đi học.

- Nhã Kỳ cậu khỏe chưa mà đi học vậy?. Minh Thư mới mở mắt ra thì đã thấy cô đang soi mình trong gương.

- Mình ổn rồi. Không sao đâu. Mà hôm qua hai người đi đâu vậy. Nhã Kỳ hỏi sang Minh Thư.

- Ừ. Hôm qua mình đi về quê nội của Kelvin. Mà sao anh Bảo nói cậu bị xỉu vậy. Minh Thư giờ mới nhớ đến chuyện lúc tối.

- Tất cả là do Tăng Bảo Quyên. Cô ta đã nhốt mình trong nhà kho. Khiến mình như sống dở chết dở. Nếu như không có anh Bảo thì mình đã chết rồi. Cô kể lại chuyện cho Minh Thư nghe.

- Lại là cô ta à. Minh Thư như bắt đầu cơn giận dữ trong mình.

- Mình sẽ khiến cô ta phải trả giá về việc mình đã làm cho mình ngày hôm qua. Cái giá mà cô ta phải trả phải đắt hơn gấp vạn lần nó. Nhã Kỳ như đã âm mưu mọi kế hoạch trả thù trong mình.

- Có gì mình sẽ giúp cậu. Minh Thư có vẻ rất thích thú về chuyện này vì bản thân cô cũng rất ghét chuyện này. Bởi vì cái tát ngày hôm qua cô sẽ nhớ ãi và sẽ không bao giờ quên được.

- Ừ... thôi mình đi học đây. Cậu ở nhà lát đi sau nhé. Nói rồi Nhã Kỳ bước ra ngoài và đi học như chưa xảy ra chuyện gì.

Đập vào mắt cô vẫn là hình ảnh của Thiên Bảo. Anh đã đứng dựa vào tường và đang đứng đối diện với cô.

- Anh dậy sớm thế. Cô mỉm cười nhìn anh nói.

- Cúng giống như em thôi. nói rồi hai người cùng mỉm cười rồi bước đi.

- Em khỏe chưa mà đi học vậy. Anh hỏi lại cô.

- Em khỏe rồi. Cảm ơn anh vì tối qua đã đếnnói tới đó thì cô bỗng dừng lại không thể nói nữa.

Nhưng như vậy cũng đủ để cho anh và cô hiểu.

- Ừ.không có gì đâu. Anh mỉm cười nói với cô.

Vậy là hai người cùng nhau bước đi trên con đường rất đỗi quen thuộc để đến trường. Đôi khi có những tiếng im lặng nhưng giương như họ vẫn cần những khoảng im lặng như thế này để hai bên có thể hiểu nhau hơn và có thể suy nghĩ lại mọi chuyện của nhau.

Sân trường QUÍ TỘC hôm nay vẫn nhộn nhịp như mọi ngày và giương như nó có phần nhộn nhịp hơn khi một chiếc ô tô đang đi đến và chuẩn bị dừng lại.

Trên xe có hai bóng người rất đỗi thân quen lại đang bước xuống xe. Không ai khác chính là Kelvin và Minh Thư.

Cả bọn cùng trở mắt nhìn hai người. Phần ghen tỵ phần ngưỡng mộ. Rất nhiều ánh mắt đan xen lẫn nhau. Giương như hôm nay như có điều gì khác thường hơn mọi ngày. Gia Huy có lẽ đã nhận ra được điều đó khi nãy giờ anh quan sát thấy có rất nhiều lời vô tiếng vào của đám học sinh.

- Hôm qua hai đứa đi đâu mà cả ngày mới về vậy. Thiên Bảo hỏi Kelvin khi thấy anh và Minh Thư cùng nhau bước đến.

- Chỉ là đi chơi thôi. Kelvin như trả lời cho qua chuyện.

- Đi chơi là ri đây à. Thiên Bảo nói rồi cầm chiếc I- PHONE 5 dơ ra trước mặt Kelvin và Minh Thư. Trên nề chiếc điện thoại là toàn bộ những tấm hình của hai người chụp hôm qua.

Cả Kelvin và Minh Thư sau khi thấy được những tấm hình đó. Họ không hện mà cùng nhìn nhau đỏ mặt không nói nên lời. Cảm giác ngượng ngùng bắt đầu ngập tràn trong họ.

Toàn bộ những hình hôm qua hai người chụp ở shop và cộng thêm những tấm hình hai người kiss nhau đều được tung lên confession. Đây cũng chỉ là sự trùng hợp khi có một học sinh trong trường mua đồ trên mạng và tình cờ thấy được hình ảnh của hai người đang quảng cáo đồ cho shop quần áo.

Điều đó càng làm cho hai người ngượng hơn.

- Có cần phải kiss nhau tình cảm như vậy luôn không. Nhã Kim như làm hai người ngược hơn.

- Thì ra này giờ đây là chủ đề cho đám học sinh trong trường bàn luận. Gia Huy giờ mới hiểu được nguyên nhân khi này giờ có rất nhiều ánh mắt xăm soi họ.

- Xem này..nhiều người like với comment nữa này. Ngó bộ hai đứa dạo này rất nổi trên confession. Anh mày có một sự ganh tị đó. Gia Huy cầm I- PAD xem những tấm hình. anh như đang thêm dầu vào lửa.

- Cũng thường thôi. Kelvin nói tình quơ. Nói rồi anh nhanh chóng choàng tay qua vai cô như để chứng minh về câu nói lúc này.

- Thôi mình vào học đi anh. Để lại không gian cho mọi người. Chúng ta không chím chỗ nữa. Minh Thư cũng không kém. Cô như nhõng nhẽo anh.

- Ủ. Đi thôi em. Kelvin nói rồi nháy mắt nhìn mọi người.

- Ôi hai cái đứa này... có tình cảm thì cũng về nhà mà làm chứ đừng có làm ở nơi công cộng như thế này nghe chưa. Gia Huy nói với theo hai người.

Kelvin hay Minh Thư đều không trả lời lại. Họ vẫn choàng tay nhau bước đi. Còn Kelvin anh chỉ giơ tay lên vẫy lại rồi tiếp tục đi.

Nhìn thấy Kelvin và Minh Thư hạnh phúc như vậy ai cũng mừng cho họ. Hai người đi để lại cho những người còn lại những nụ cười không ngớt trên môi. Họ cười vì vui cho hạnh phúc của kelvin và Minh Thư. Nhưng họ cười cũng để xoa dịu hạnh phúc cho bản thân của chính họ.

- Nhã Kỳ chị muốn gặp em một lát. Nhã Kim vội nói khi cả bốn người đang bước vào lớp.

Nói rồi Nhã Kỳ đi cùng Nhã Kim. Hai người cùng vô trong văn phòng. Còn Thiên bảo và Gia Huy thì vẫn bước đi. Bởi cả hai cũng đã hiểu hết mọi chuyện.

- Có chuyện gì vậy chị. Nhã Kỳ hỏi Nhã Kim khi hai người đang ở trong phòng hội trường.

- Có phải Bảo Quyên là người đã nhốt em ở trong phòng kho.

- Đúng vậy. Là cô ta. Cô ta đã làm mọi chuyện. Nhã Kỳ ánh mắt căm phẫn nói với Nhã Kim khi cô nhắc đến cái tên Bảo Quyên.

- Em có cần chị giúp em không. Nhã Kim quay sang hỏi ý kiến của em mình.

- Không cần đâu chị. Chị cứ xem như không có chuyện gì. Mọi chuyện còn lại em sẽ lo. Em sẽ khiến cô ta phải trả giá vì những chuyện cô ta đã gây ra cho em. Lần này cô có vẻ rất căm giận.

- Thôi được rồi. Chị sẽ tôn trọng ý kiến của em. Nhưng nếu như có chuyện gì xảy ra em phải nói với chị.

- Em biết rồi. Mà chuyện tối qua sao Thiên bảo lại biết em bị nhốt ở trường. Giờ Nhã Kỳ mới thức mặc chuyện tối qua.

Nhã Kim giải thích cho cô nghe. Từng việc không thú gì cả. Ngồi nghe chị mình kể lại mọi chuyện cô như cảm thấy có lỗi với anh hơn vì lần nào cô cũng làm anh lo lắng.

“Tại sao em chỉ toàn gây ra rắc rối cho anh vậy. Sao lúc nào anh cũng dõi theo từng bước chân của em. Em không đáng để anh làm như vậy đâu” cô thầm nghĩ khi nghe chị mình kể lại mọi chuyện tối qua.

- Tôi tưởng cô chết rồi chứ. Xem ra cô cũng may mắn ghê nhỉ. Bảo Quyên buông lời khi thấy Nhã Kỳ đang bước vào lớp.

- Sao mà chết sớm thế được. Tôi phải sống để mà trả lại cho bạn những thứ đó chứ. Gấp vụn lần. cô nói không quên kèm theo một ánh mắt liếc Bảo Quyên rất sắc. Ánh mắt đó như khiến Bảo Quyên có phần hơi run sợ khi đối diện với nó.

- Ok. Tôi sẽ đợi. Bảo Quyên đánh đá đáp lại.

- Nhưng mà tôi sẽ không chơi cái trò hèn hạ đánh lén sau lưng người khác như bạn. Chơi vậy không ai phục đâu. Nhã Kỳ buông một câu khiến Bảo Quyên như cứng họng.

Thấy Bảo Quyên có phần im lặng Nhã Kỳ được lúc lần tới.

- Sao vậy tôi nói đúng quá à. Nói rồi Nhã Kỳ không quên tặng kèm cho cô ta một cái liếc mắt rồi bước vào lớp trong con mắt hậm hực không nói nên lời của Bảo Quyên.

“Mới chỉ là bước đầu thôi. sẽ còn rất nhiều điều bất ngờ mà tôi muốn dành tặng cho cô. Cô cứ chờ xem. Hy vọng là cô vẫn có đủ dũng cảm để có thể chơi tới cùng với tôi” Nhã kỳ thầm nghĩ rồi bước vào chỗ ngồi.

Tiết đầu tiên là của bà cô nổi tiếng là bà la sát ở trường.

Bà bước vào không ai bảo ai nhanh chóng bước vào chỗ ngồi. Giường như học sinh ai cũng dành cho bà một khoảng sợ của riêng họ. Vì bà này vốn nghiêm, bà ta không sợ ai dù là con cháu của tập đoàn nổi tiếng nào. Tất cả đều công bằng. Nhưng có một điều bà không thể cưỡng lại đó là độ đẹp trai của nam sinh trường này. Thấy trai đẹp là mắt bà như sáng lên.

- Tặng Bảo Quyên lên kiểm tra bài cũ. Tiếng bà nghiêm nghị nói khi đã giờ quyền sở ra. Giường như nghe được cái tên không phải của mình ai cũng vui nhưng chủ nhân của cái tên này như đang run bắn lên.

- Tặng Bảo Quyên. Bà ta nhắc lại cái tên đó lần hai.

Ở dưới lớp Bảo Quyên đang bước lên. Bề ngoài nhìn cô như đang rất run. Có lách từng bước chân lên bục giảng với cái vẻ run sợ đó.....

- Á... Bảo Quyên bị một thứ gì đó ngán chân nên cô đã té. Và vì do cô mang đôi giày cao gót cao một phân nên đôi giày đã lật và cô nhanh chóng ngã. Cô kêu lên vì cái sự đau đớn đó. Tưởng rằng sẽ nhận được rất nhiều sự đồng cảm của mọi người trong lớp nên cô cố kêu to hơn nữa. làm như cú vấp ngã lúc này rất đau. Nhưng trái lại với suy nghĩ của cô. Trong lớp không một ai đến bên đỡ cô dậy hay là quan tâm cô. Điều đó càng làm cô tức hơn..

- Sao còn không léch lên đây kiểm tra bài cũ nữa. bộ cô muốn tôi đem xe đến rước cô lên bằng dò bài à. Tiếng của bà giáo viên ở trên nói xuống.

- Thưa cô chân em bị đau. Bảo Quyên vẫn ngồi đó ôm lấy chân mình.

- Cô đừng có làm cái điệu bộ giả vờ đó với tôi. cũng đừng có nghĩ là cô bịa ra cái vụ đau chân là tôi không kiểm tra bài cũ cô. Dù cô có bị gãy chân thì tôi cũng phải kiểm tra cô. Cô nhanh lên đây. Bà giáo viên nói trúng ngay tim đen cô.

- Bà... Bảo Quyên hậm hực nói không nên lời.

Nhưng giương như trong đầu đen tối của cô lại nghĩ ra chuyện gì đó.

Cô bắt đầu để lộ đôi chân thon dài của mình. Như thể rằng cô đang muốn khoe chân mình với đám con trai. Nhất là với Kelvin vì giờ cô đang ngồi gần bàn anh.

- Kelvin cậu có thể đỡ mình dậy được không. Bảo Quyên nói bằng một giọng ngọt ngào nhất có thể.

Kelvin nghe cô nói vậy trên khóe môi anh khẽ mỉm cười. Ánh mắt anh đảo mắt sang nhìn Minh Thư. Và Minh Thư ánh mắt hình viên đạn nhìn anh. Nhưng anh nhanh chóng chuyển ánh mắt mình sang nhìn Bảo Quyên. Anh cười làm Bảo Quyên cứ nghĩ là anh sẽ cúi xuống đỡ anh dậy

- Mình cũng muốn đỡ cậu dậy lắm nhưng mà hình như là cậu đâu có bị té đâu mà cần mình đỡ dậy. Cậu vẫn còn khỏe lắm mà. Thôi thì cậu tự đứng dậy nghe. Kelvin nói mỉa cô.

Câu nói và thái độ của Kelvin khiến cho đám HỌC SINH trong lớp phát cười. Điều đó càng làm cho Bảo Quyên đã tức nay càng thêm tức.

- Sao em còn ở đó mà nhảm hả. Có mau bước lên đây không. Tiếng bà cô như la lên.

Nghe tiếng bà la sát vang lên khiến Bảo Quyên không còn chân chừ nữa. vì cô cũng chưa có điên mà đi chọc bã ra. Cô cố giả vờ như chân mình đau thật. Cô như lê những bước chân rất vất vả lên bảng.

- Đọc cho tôi qui luật của ánh sáng. Bà giáo viên nhanh chóng đặt câu hỏi.

Nhưng đáp lại câu hỏi đó là sự im lặng của Bảo Quyên. Cô như không nói được một từ nào. Mà nếu có cũng chỉ là những tiếng ập a ập ứng của cô.

- Cô lại không thuộc bài nữa à.

Thầy Bảo Quyên im lặng nhưng với cái thái độ không xem ai ra gì như Bảo Quyên càng làm bà giáo viên đó như tức hơn.

- Cô có biết đây là lần thứ bao nhiêu cô không học bài rồi không. Cô ngó đi. Cái sổ điểm của tôi đã không còn chỗ khi những con 0 của cô rồi đây. Cô đừng nghĩ cô vào trường này học do thế lực của gia đình cô thì cô có thể không học mà tỏ ra thái độ đó với tôi. Tôi nói cho cô biết nếu như sau này cô quản lý công ty của mình với cái đầu trống như rỗng đó thì có ngày cô ra đường làm ăn xin đó. Nếu như cô không muốn học thì cô nghỉ đi. Những chỗ ngồi của mình cho người học. Còn cô xem lại bản thân của mình đi. Đi học không lo đi học. Ăn diện cho lắm vào mà trong đầu không có một chữ. Đã vậy thì cô muốn đẹp để làm gì. Mà cái đẹp của cô là cái đẹp nhân tạo thì có ma nào muốn xớ vô. Khi nào mà cô đẹp tự nhiên thì còn nói được. Đi học thì không lo học. Cứ đi đơm trai trong trường này. Tôi khuyên cô nếu như muốn đơm trai thì khi nào cô có được cái mặt như Nhã Kim thì hãy đem ra mà đơm. Chứ cô dùng cái mặt đó của cô chỉ làm cho người ta cười vào mặt cô mà thôi. cái mặt cô tôi thấy dày rồi không cần phải trặc thêm một lớp phấn nữa đâu. Mà không... nói một lớp thfic ó về lời cho cô quá. Mặt cô tôi nói 10 lớp cũng không dư đâu. Còn môi thì tô đỏ chót. Tóc tai thì nhuộm đỏ. Nói thật là tôi thấy cô khoác bộ đồng phục của trường QUÍ TỘC vào cô làm ô uế cái trường danh giá này quá. Cô nên thay ra thì hơn. Bản thân mình thì không được cái gì mà cứ thích thể hiện. Bà giáo viên nói Bảo Quyên một lèo. Còn Bảo Quyên thì tức mà nói không nên lời. Bởi trong trường này đâu ai dám đụng tới bà. Tối nhà Thiên Bảo cũng không nói gì về bà. Bởi nhờ bà mà đám học sinh ăn chơi trong trường ngoan đi.

Ở phía dưới đám học sinh trong lớp được một phen cười nghiêng cười ngã. Nhất là có một người đã nở nụ cười nơi khóe môi. Một nụ cười hài lòng. Nhưng chỉ là nụ cười nửa miệng. Không ai khác chính là Nhã Kỳ. Xem ra cái gạt chân lúc này của cô rất linh nghiệm.

“Xưa nay tôi chưa nợ ai bất cứ thứ gì. Và cô cũng vậy. Tôi sẽ trả cả vốn lẫn lời cho cô. Không thìu một thứ gì cả” Nhã Kỳ ngồi dưới lớp nở nụ cười đầy mãn nguyện khi nghe được những lời mà bà GV nói Bảo Quyên.

GIỜ RA CHƠI TẠI CANTEEN

- Cả bọn lại nhón nháo cùng nhau xuống canteen. Giường như hôm nào canteen cũng rất nhộn nhịp nhưng giường như hôm nay còn nhộn nhịp hơn gấp mấy lần...

- Ê... tụi mày xem gì chưa. Cô gái thứ nhất.
- Xem gì mà... bộ có gì mới nữa à. Cô gái thứ hai.
- Mấy mẹ này sao chậm tyêu thế. Mau lên confession đi. Có tin hay đó. Cô gái thứ nhất.
- Cái gì đây... BÀI VĂN MIÊU TẢ HOT GIRL BẢO QUYÊN.

- Ôi mắc cười chết mất. Không ngờ bà GV đó ná đúng vậy.

Giường như đi đâu ta cũng có thể dễ dàng bắt gặp được những cuộc bình luận sôi nổi như thế này.

Và đề tài để mọi học sinh trong trường bàn tới bàn lui không ai khác chính là chuyện của Bảo Quyên. Do toàn bộ cuộc đối thoại của bà GV và Bảo Quyên lúc dò bài đều được ai đó ghi âm lại và đăng lên confession trường. Và nhanh như chóng tin tức đó đã lan tỏa khắp mọi góc ngách.

Và tại một góc nào đó trong canteen cũng có hai người con trai đang ôm bụng cười nghiêng ngật khi xem đoạn ghi âm đó. Và Không ai khác, đó chính là Thiên Bảo và Gia Huy.

- Ê mày... tao nghe mà tức cười chết mất. Gia Huy vừa nói nhưng con cười vẫn đang trong anh. Nó như muốn dâng trào hơn.

- lâu lâu cười bữa đúng là sượng thuyết. Mà tao công nhận là bà la sát đó nói đúng quá. Chử nào cũng xúc tích và cô đọng cả. Thiên bảo thì như chưa bao giờ được cười. Anh và Gia Huy cứ thế nhìn nhau rồi lại đắm chyeu nghe đoạn ghi âm đó. Thỉnh thoảng lại có những tiếng cười.

- Hai người hôm nay bị sao vậy. Nhã Kim từ xa bước đến vội lên tiếng khi lần đầu tiên cô thấy Thiên Bảo và Gia Huy cười vui đến thế.

- Chỉ là lâu ngày rồi chưa cười nên giờ muốn cười bù thôi. Gia Huy vừa cười vừa nói.

- Hai người khùng. Nhã Kim nói lại đầy vẻ khó hiểu.

- Cậu lên confession đi... có tên cậu đó. Thiên Bảo nói với Nhã Kim nhưng anh vẫn cười và nghe đoạn ghi âm đó.

- Có tên mình nữa à... để mình xem đã. Nói rồi Nhã Kim nhanh chóng lấy chiếc I- PHONE của mình ra và nhanh chóng lên confession. Cô nghe đoạn ghi âm và cũng bật cười như hai người nhưng có vẻ nhìn cô ổn hơn hai người....

- Hot girl Bảo Quyên... lần này thì chắc là nổi hơn còn rồi. Nhã Kim nêu lên phán đoán khi nghe đoạn ghi âm đó.

“Nhã Kỳ xem ra em đã làm thật rồi” Nhã Kim thâm nghĩ.

Nhưng giường như đó không chỉ là suy nghĩ của riêng mình cô. Thiên Bảo và Gia Huy cũng biết nhưng nói hay không là chuyện của họ.

- Có gì mà mọi người vui vậy. Minh Thư vội nói khi nhìn sắc mặt ai cũng vui. Và cô đang sánh bước cùng Kelvin

- Em lên confession đi. Có chuyện vui của hot girl lớp em đó. Gia Huy nói.

- Tưởng chuyện gì... chuyện đó thì em biết lúc nãy rồi. Minh Thư nói lại.

- Hai đứa dạo này nhìn hạnh phúc nhỉ. Nhã Kim nhận thấy Kelvin và Minh Thư dạo này rất tình tứ.

- Dĩ nhiên rồi... nhưng mà sao bằng chị với anh Gia Huy được. Kelvin cũng không vừa a hỏi lại Nhã Kim.

- Bọn chị thì dĩ nhiên phải như vậy rồi. Nhỏ này nói thừa ghê. Nhã Kim nhìn Gia Huy đầy ẩn ý nói với Kelvin.

- Mà Nhã Kỳ đâu. Sao không đi cùng em. Thiên Bảo hỏi Minh Thư khi anh thấy thiu mặt của Nhã Kỳ.

- Cậu ấy nói là không được khỏe nên không muốn đi. Minh Thư vội trả lời Thiên Bảo. Vì cô biết Thiên Bảo đang nghĩ gì trong đầu.

- Thôi mọi người ở đây nói chuyện. Mình lên lớp trước. Thiên Bảo nói rồi đứng dậy bước đi. Anh rời khỏi ghế được vài bước thì tiếng hò hét của đám nữ sinh lại gào lên. Những cái vẫy tay, những lời nói có cánh thay nhau được cất lên...

- Anh Bảo đẹp trai chết mất....

- Anh Bảo... em yêu anh...

- Anh Bảo...

Nhưng bước được vài bước thì anh dừng lại trước quầy thức ăn.

- Lấy cho tôi một hộp sữa và một ổ bánh mì kem. Anh nói với người phục vụ.

- Vâng thưa cậu. Người phục vụ cúi chào nói rồi nhanh chóng đi lấy đồ cho anh. Tại bàn của Gia Huy, Nhã Kim.....

- Anh bảo đảm Thiên Bảo không phải đi lên lớp. Gia Huy nói chắc nịch.

- Đích đến sẽ là phòng học lớp 10A1... Minh Thư tiếp lời.

- Chứ còn gì nữa... Em đi guốc trong bụng anh. Kelvin cũng thêm mắm thêm muối vào.

- Anh Thiên Bảo khác xưa rồi. Minh Thư nói. Có lẽ ai cũng nhận thấy được sự thay đổi đó từ Thiên Bảo. Bởi xưa nay ai cũng quen với cái sự lạnh lùng thờ ơ của anh. Nhưng từ khi Nhã Kỳ đến anh đã khác xưa rất nhiều. Cười nhiều hơn..tính tình dễ gần hơn...

Quay trở lại với Thiên Bảo.

Sau khi mua sữa và bánh mì... anh ung dung bước đến phòng học của lớp 10A1 hay nói cách khác là phòng học của Nhã Kỳ. Quãng đường đến được lớp 10A1 có thể nói là dài và đầy khó khăn với anh. Anh xỏ tay vào túi quần đi hiên ngang trên đường trong nhiều ánh nhìn đăm đuôi. Hai bên hành lang như đang chào đón anh. Những đám nữ sinh lại được một phen hò hú hét cả hơi. Từ những em học sinh lớp 10 cho đến lớp 11... rồi cả những đàn chị lớp 12. Tất cả... ai cũng có phần vào tạo nên những tiếng kêu đó. Nhưng đáp lại những tiếng kêu rêu của mọi người dành cho anh chỉ là sự lạnh lùng thờ ơ đến vô cảm

mà anh dành cho họ. Nhưng nhìn anh như vậy lại càng cún hút hơn. Vì họ đã quá quen thuộc với hình ảnh một Thiên Bảo lạnh lùng. Và rất ít khi họ bắt gặp được nụ cười tươi của anh.

Anh vẫn vậy vẫn tiếp tục bước đi trong nhũ con mắt của mọi người.

Căn phòng lớp 10A1 cũng nhanh chóng hiện ra trước mắt anh. Anh nhanh chóng đổi những bước chân của mình. Anh nhẹ nhàng bước vào cửa lớp. Thấy thế đám học sinh trong lớp 10A1 được dịp ré to hơn nữa. nhưng đáp lại vẫn là cái nhìn lạnh lùng của anh.

Bảo Quyên giương như đang có ý nghĩ gì đó trong đầu. Cô nhanh chóng bước ra chỗ anh.

- Anh đến kìm em à. Xem ra Bảo Quyên rất tự tin.

Nghe Bảo Quyên nói vậy đám học sinh càng thắc mắc hơn và đa số là m.n ghen tị với cô vì cô được anh đến tận lớp kiểm như thế này. Và cũng không ít người nghĩ là tại sao anh pồ với Nhã Kỳ mà đi kiểmm Bảo Quyên. Nhưng...

Thiên Bảo cũng dừng lại đứng trước mặt Bảo Quyên.

- Ừ... anh đến kìm em đó. Thiên Bảo nở nụ cười tươi như hoa. Nụ cười đó như làm Bảo Quyên cảm thấy đầy mãn nguyện. cô cứ nghĩ là nụ cười đó dành cho cô. Và không chỉ có Bảo Quyên cảm thấy thu hút bởi nụ cười đó mà những đứa con gái trong lớp và các lớp bên như bị thu hút vào nó.

Nhưng chưa để Bảo Quyên vui thêm thì anh đã nói tiếp.

- Anh đến để khen bài văn của em đó. Công nhận em rất đẹp qua những lời cảm nhận của cô Vân Anh. Anh nói khiến cô như chả hiểu gì. Có lẽ là cô vẫn chưa biết chuyện gì. Nhưng câu nói của Thiên Bảo làm cho các học sinh khác không khỏi bật cười khi nghe anh nói vậy. Giương như chỉ có cô là không biết việc gì. Cô như khó hiểu hơn khi thấy mọi người cứ nhìn mình rồi nói nói cười cười gì đó.

- Cảm ơn anh đã khen nhưng em lúc nào mà không đẹp. Mà anh nói bài văn nào cơ. Bộ cô Vân Anh khen em đẹp à. Cô nói khiến cho anh không khỏi bật cười khi nghe cô nói vậy và còn rất nhiều người cũng phải bật cười khi nghe được câu trả lời đầy tự tin của cô. và trong lớp này giờ lun có một người quan sát tất cả mọi việc và thâm mỉm cười trong lòng.

- Ừ thì em lúc nào mà không đẹp. Vẻ đẹp ấy nó khiến anh mê chết lun. Mà em có cần anh cho em xem lại vẻ đẹp của em thông qua bài văn không. Thiên Bảo lại nở một nụ cười nửa miệng.

- Ừ... cho em xem đi. Em cũng tò mò muốn xem ai đã khen em. Xem ra Bảo Quyên vẫn chưa biết chuyện gì. Thật là ngây thơ. ngây thơ đến nỗi cô không biết rằng câu nói đó của cô có thể làm cho cô trở nên hot hơn bây giờ.

- Không hỏi hận chứ. Anh hỏi lại.

- Ừ... không hối hận. Cô trả lời dứt khoát không đắn đo một phút nào.

- Ok... thích thì anh chịu. Nói rồi anh lấy chiếc I- PHONE của mình nhanh chóng lướt trên nền điện thoại cảm ứng... và...

- Cô có biết đây là lần thứ bao nhiêu cô không học bài rồi không. Cô ngó đi. Cái sổ đim của tôi đã không còn chỗ khi những con 0 của cô rồi. Cô đừng nghĩ cô vào trường này học do thế lực của gia đình cô thì cô có thể không học mà tỏ thái độ đó với tôi. Tôi nói cho cô biết nếu như sau này cô quản lý công ty của mình với cái đầu trống như rỗng đó thì có ngày cô ra đường làm ăn xin đó. Nếu như cô không muốn học thì cô nghỉ đi. Nhường chỗ ngồi của mình cho người khác học. Còn cô xem lại bản thân của mình đi. Đi học không lo đi học. Ăn diện cho lắm vào mà trong đầu không có một chữ. Đã vậy thì cô muốn đẹp để làm gì. Mà cái đẹp của cô là cái đẹp nhân tạo thì có ma nào muốn xớ vô...

- Anh tắc ngay đi... cô nói to lên. Giờ thì cô như không còn mặt mũi nào. Nhưng anh cũng làm theo lời cô. bởi vì anh không cần mở tiếp thì mọi người cũng biết được nội dung của đoạn ghi âm đó. Chỉ có Bảo Quyên là không biết. Xem ra cô ngây thơ thật.

Đến lúc này thì Bảo Quyên không thể nào mà ở lại đó trong nhũ tiêng cười chọc đùa của mọi người. Cô nhanh chóng chạy ra ngoài để có thể thoát khỏi cái cảnh đó.

Và nguyên nhân mà Thiên Bảo muốn chọc Bảo Quyên là cũng vì Nhã Kỳ. Đây cũng là một cách anh muốn Bảo Quyên phải trả giá cho mọi việc mà cô đã gây ra cho Nhã Kỳ. Nhưng như vậy vẫn chưa thấm thía gì.

Anh nhanh chóng bước những bước chân cuối cùng của mình xuống cuối lớp nơi Nhã Kỳ đang ngồi, anh dừng chân tại đó ngồi vào bàn đối diện với cô. anh ngồi xuống đó khiến cho đám học sinh không khỏi tiếc nuối.

- Sao anh lại đến đây. Cô lên tiếng hỏi khi thấy anh.

- Anh đến thăm em. Mà này em chưa ăn sáng đó. Ăn đi. Anh mua đồ rồi đó. Nói rồi anh nhanh chóng cầm hộp sữa và bánh mì đưa cho cô. cử chỉ đó của anh khiến cho rất nhiều người phải ghen tị.

- Anh ăn chưa mà mua cho em. Cô hỏi lại anh rồi đón nhận lấy hộp sữa và bánh mì.

- Anh ăn lúc nãy rồi. Anh cười.

- Thuyết không. Cô có vẻ nghi ngờ anh.

- Thuyết... anh nói không quên kèm theo một nụ cười để khẳng định nó.

Cô không nói lại nữa chỉ cầm lấy hộp sữa và bánh mì đưa lên miệng.

TỐI HÔM ĐÓ... TẠI BAR

- Mà đến lâu chưa. Gia Huy bước đến khi thấy Thiên Bảo đang ngồi nhâm nhi ly rượu ở trong quầy.

- Tao mới đến thôi. Thiên Bảo nói nhưng mắt anh vẫn nhìn vào ly rượu.
- Cũng lâu rồi tao với mày không đi chơi nhỉ? Gia Huy lại ngồi bàn.
- Ừ... cũng đã khá lâu rồi chúng ta chưa ngồi nói chuyện như thế này.
- Uống đi... Thiên Bảo đưa ly ra cạn vào ly Gia Huy. Hai người cùng uống nhưng như vậy thì có thấm thía gì so với tử lượng của hai người.
- Mày dọn đến khu chung cư đó ở được không. Gia Huy tay xoay xoay ly rượu.
- Cũng ổn. Thiên Bảo
- Mày chuyển đến đó là vì Nhã Kỳ à. Gia Huy hỏi tiếp Thiên Bảo. Nhưng giờng như câu trả lời đã được anh xác định. Chỉ là anh muốn khẳng định hơn từ Thiên Bảo.
- Ừ! Sao mày biết? Thiên Bảo vẫn hỏi lại Gia Huy
- Tao chơi với mày mấy năm rồi mà còn không hiểu tính mày à? Gia Huy.
- Ừ... cũng chỉ có mày mới hiểu được tao đang nghĩ gì. Thiên Bảo mỉm cười cho câu nói đó.
- Mày thích Nhã Kỳ phải không? Nói thật cho tao biết đi. Gia Huy lại hỏi Thiên Bảo.